

DEDIČSTVO
Ballantynovcov
1

Lováčov učení

román

LAURA
FRANTZ

*Kováčov
učení*

DEDIČSTVO
Ballantynovcov
15

*Kováčovi
učení*

román

LAURA FRANTZ

i527.net

Copyright © 2017 by Laura Frantz

Originally published in English under the title

Love's Reckoning

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia. Slovenský ekumenický preklad.*

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

ISBN 978-80-89822-12-6

Pochvalné vyjadrenia na román Laury Frantz

„Fantastické. Podmanivé. Strhujúce. Od čias Odviateho vetrom som nečítala taký impozantný príbeh, ktorý by uchvátil moje srdce, nedal mi spať a pri ktorom by sa mi tajil dych do takej rušivej miery. Román *Kováčov učeň* nielenže povýšil Lauru Frantz na žiarivú hviezdu súčasnej inšpiratívnej beletrie... ale ju priam vystrelil do oslnivých výšin k Riversovej a Higgsovej.“

JULIE LESSMANOVÁ,
autorka románu *Daughters of Boston* a série *Winds of Change*

„Stratíte sa na inom mieste a v inom čase... Tento výlet vás jednoducho povzbudí a obohatí.“

JANE KIRKPATRICKOVÁ,
autorka románov *All Together in One Place* a *A Flickering Light*

„Laura Frantz do najmenšieho detailu popisuje divokú krásu života v pohraničí aj s jeho nebezpečenstvami a útrapami.“

ANN H. GABHARTOVÁ,
autorka románu *The Blessed*

Toto dielo je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a nesmú sa interpretovať ako skutočné. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a postavami, živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

Venujem Randymu – môjmu Silasovi...

Hospodin je môj pastier,
nič mi nechýba.
Vodí ma na zelené pastviny,
privádza ma k tichým vodám.

Obnovuje mi život,
vodí ma správnymi cestami
pre svoje meno.

Hoc by som šiel temným údolím,
nebudem sa báť zlého.
Veď ty si so mnou,
tvoj prút a tvoja palica sú mi útechou.

Prestieraš mi stôl
pred mojimi protivníkmi,
hlavu mi natieraš olejom,
môj kalich preteká.

Áno, dobrota a milosť budú ma sprevádzať
po všetky dni môjho života.
Vracať sa budem do Hospodinovho domu,
pokiaľ budem žiť.

(Žalm 23)

Aké chceš získať dcéru, získať si najprv matku.

(anglické príslovie)

OKRES YORK, PENNSYLVÁNIA; DECEMBER 1784

Otec vyhlásil, že nadišiel čas, aby sa jeho dcéry vydali.

Jeho predstava, ako im zabezpečiť manželské šťastie, bola však nezvyčajná. Po pytača poslal až do Filadelfie. Eden Leeovú premkol pocit hrôzy. Tikot stojacích hodín zvyšoval napätie v tichej izbe zaliatej svetlom sviec. Bolo to len jej predstavivosťou? Alebo sa otec naozaj chystal urobiť niečo unáhlené? Už niekoľko dní mala tušenie, že sa k niečomu schýľuje... niečomu, čo prevráti ich predvídateľný a poľutovaniahodný život hore nohami. A teraz ešte prišiel tento neočakávaný list z mesta...

Liege Lee stál pri kozube a jeho tvár s pevne zovretou sánkou potemnela, keď sklopil zrak na papier, ktorý držal v ruke. Louise Leeová vedľa neho zapíšťala zriedkavú prosbu: „Liege, prosím ťa, dostávame z Východu tak málo správ. Prečítaj to nahlas.“

Eden sa trochu rozochvene usmiala pri matkinej tichej žiadosti a pohľadom prešla z otcovho nevlúdneho výrazu na jemné línie tváre svojej sestry, ktorá sedela a šila pri sviečke. Na vlastné šitie

celkom zabudla a jej pozornosť sa vrátila k listu, keď do studených kútov izby prenikol otcov chrapľavý hlas.

„Pred niekoľkými mesiacmi mi cech prisľúbil nového učňa. Konečne prišiel list.“ Rozložil pokrčený papier a na koniec úzkeho rapavého nosa si nasadil okuliare. „Tento muž je Škót. Učil sa remeslu vo svojej rodnej zemi a potom bol pridelený americkému majstrovi vo Filadelfii. Od ukončenia vojny slúžil s tuctom ďalších učňov vo vyhni v centre mesta. Jeho majster zomrel, preto si hľadá miesto na Západe, aby si dokončil zácvik. Príde s dobrým odporúčaním.“ Odkášal si, potom sa vrátil k papieru v ruke. „Píše: ‚Nie som si istý, či tento list dorazí do svojho cieľa. Balíček, ktorý posielam, zrejme nie. No dúfam, že aspoň jeden z nás stihne do konca decembra prísť v poriadku.‘“

Nasledovala odmlka, potom zalapanie po dychu. „Do konca decembra?“ Zo zrobených rúk matke skĺzlo plátno do lona. „Už v týchto dňoch? Ale ja som si myslela, že príde až na jar!“

„Presne tak, v týchto dňoch,“ zavrčal otec, obrátiac zrak k dcéram.

Najdlhšie spočinul na Elspeth, ako si Eden všimla, a mal na to dobrý dôvod. Jej plné lono bolo však ukryté pod šitím... a pod otcovým príkrym pohľadom ani brvou nepohla. Každú chvíľu má Elspeth rodiť. Ale kto príde skôr? Učeň či dieťa?

Eden vedela, že toto je to, čo otca trápi. Má s jej rozmarnou sestrou plán, ktorý cudzincov skorý príchod nemôže prekaziť.

„Viete vy dve, čo znamená príchod tohto muža?“ zahrmel cez malý salónik. Z jeho prísnych slov sa Eden zvíjal žalúdok. Zodvihla zrak a čakala, či Elspeth spraví to isté. Jej sestra však otca jednoducho ignorovala, ako to robievala zakaždým, keď sa jej nepáčili jeho vyhlásenia.

„Elspeth Ann!“

Konečne zostražitela. Svetlo a tieň zaihrali na jej pôvabnej tvári, keď sa otcovi zahľadela do očí.

„Viete – vy dve – čo to znamená?“

„Áno, otec,“ poslušne zamrmlala Elspeth.

Edenina ihla znehybnela. Skľúčené prikývla a v matkiných očiach sotva postrehla veľavravnú solidárnosť s ich nepríjemnou situáciou.

„Plán je takýto,“ pokračoval otec. „Ak sa učeň dostaví ešte pred dieťaťom, potom je to jasné. Vezme si Eden. Ak príde po narodení dieťaťa, tak bude tvoj, Elspeth. Tak a teraz už viete, ako sa majú veci s učňom.“

Matka prikývla a jej nostalgický výraz prezrádzal, že tieto záležitosti pozná z prvej ruky. Pred mnohými rokmi bol otec učňom u jej otca, majstra puškára, a ona bola neoddeliteľnou súčasťou dohody. Hoci sa povrávalo, že miluje iného, rozhodla tradícia. Išlo o starodávnu zvyklosť, podľa ktorej sa učni ženili do rodiny majstra... a na ktorej sa liplo, akoby to bolo nejaké železné pravidlo ustanovené samotným kráľom Jurajom. Napriek tomu, že sa časy zmenili a vojnu vyhrali, otec sa zubami-nechtami pridŕžal minulosti.

V slabej žiare lampy Eden skúmala jeho drsnú tvár – a zatiaľ čo on premýšľal nad listom – tak si hrýzla peru. Nazdávala sa, že v otcových plánoch nejde ani tak o to, aby ich dostal z domu, ako o to, aby si muža pripútal z oveľa zisťnejších dôvodov. Hoci sa všetci schopní a vyparadení nápadníci z celého kraja hrnuli do ich kováckeho obchodu, aby prosili, vyjednávali alebo peniazmi zaplatili za nejaký výrobok, žiaden z nich doposiaľ neobstál – alebo nedokázal zniest pomyslenie na jej otca ako na svojho svokra. To sa na otca podobá; donútiť k zväzku absolútneho cudzinca, ktorý vôbec nepozná ich pomery.

Ach, keby len mohla odporovať! Pálčivé slová jej vreli na jazyku a prehánali sa jej hlavou, kým sa vracala k svojmu šitiu. *Pravdou je, otec, že tento cudzinec, o ktorom hovoríš, sotva bude mládencom. Je na konci svojho učňovstva a nemal by byť nútený dodržať takú tradíciu. Okrem toho, je tu ešte niečo ako láska. Ale nemohla protirečiť.* Otcovo slovo bolo neoblomné ako kov, s ktorým pracoval. Raz, keď mala päť rokov, prehovorila – papuľovala, keď mala ostať ticho – a dva týždne, alebo aj viac, musela na chrbte trpieť podliatinu. Akékoľvek odvrávanie si odvtedy držala len v hlave.

„Ako sa ten muž volá, Liege?“ spýtala sa mama s rukami zloženými v lone.

„Ballantyne,“ odvetil, prehládajúc si priložený balíček. „Silas Ballantyne.“

Eden hltala každú slabiku. Bolo to silné meno... pevné a nezabudnuteľné. Posledný učeň bol nejaký George White... nezaujímavý a úplne nevýrazný. Otec ho od začiatku nemal rád. Takmer ho nechal vyhladovať a používal naňho bič. Bol to iba chlapec. Ale tento remeselník – podľa toho, čo počula – už nebol chlapčatom. Istotne mu nebude musieť tajne pašovať jedlo, ako to bolo pri chudákovi Georgeovi.

Šuchot papiera a pretrhnutie šnúrky ju vrátilo späť do reality. Otec nenáhľivo rozbalil balíček – zamotaný v súkne a ovinutý motúzkom – ktorý Škót poslal. Dlhú chvíľu sa díval na kovanú prácu, akoby stratil reč, a potom ju zdvihol do vzduchu. Bol to trojhranný medený lampáš s veľkým krúžkom na zavesenie. Aj z miesta, kde sedela, si Eden všimla, že je sklápacie viečko poprepichované špirálovitým vzorom... a každá línia elegantne prepracovaná. Keď otec zažal knôt, všetci sa ako v tranze dívali na zadnú zrkadlovú stranu lampáša, ktorá odrážala svetlo až dvojnásobne.

„Namojdušu, je to mestský kováč – a majstrovský rytec!“ Otec prižmúril oči, takmer sa mu zablykli. „Za toto by som akiste dostal pekný peniaz.“

„Je to dar,“ šepala Eden bez toho, aby si to stihla premyslieť. „Dary sa nepre...“

Umlčal ju nečakaný úder do rebier. „Len sentimentálni blázni si nechávajú dary,“ zasyčala Elspeth veľmi rázne. Nadvihla bradu a pozrela na otca. „Porozmýšľaj, ocko. Čo tak nechať si ho ako predlohu? Predstav si všetky tie zákazky! Luxusný filadelfský lampáš tu v yorskej divočine.“

Eden žasla, že ani tehotenstvo neobmäkčilo sestrinho obchodníckeho ducha. Vo svetle lampy si Eden prehliadla Elspethin a otcov profil a uvedomila si, že sú si až prekvapivo podobné. Elspeth mala byť chlapcom. Otec to povedal už aspoň stokrát. Keď zatvorila oči, takmer si sestru vedela predstaviť v nohaviciach a ľanovej košeli – a k tomu aj tehotnú...

„Stavím sa, že keď toto Jacob Strauss uvidí, bude koniec jeho vystatovaniu,“ zabrblal otec. „Ten starý Nemec je možno najlepším vynálezcom v týchto končinách, ale určite ešte nevidel nič

podobné. A keď už hovoríme o Straussovi, vyrovnal už účet za ten železný rám, ktorý sme mu robili?“

Elspeth zľahka pokrčila plecami. „Najlepšie bude skontrolovať účtovné knihy. Dnes ráno som dokončila súpis.“

„Skontrolovať? Veď ich nemôžem ani len nájsť.“ Ešte viac sa zamračil. „Povedal som ti, aby si ich vrátila do salóna, no ty ich naďalej nechávaš vo vyhni.“

Namrzene jej naznačil, aby ho nasledovala a s Elspeth v päťtách vyšiel z izby. Eden pozrela na matku, ktorá bola teraz celkom pohrúžená do šitia detských šatočiek, akoby sa nebolo stalo nič nezvyčajné... akoby nebola počula žiadne vyhlásenia o manželstve. Thomas sa pri kozube hral s drevenými vojačikmi, vydávajúc pritom zvuky pripomínajúce bábätko, ktorým v dvoch rokoch už dávno nebol. Zmocnil sa jej súcitu a na okamih zabudla na vlastnú neutešenú situáciu.

Ach, braček, čo len s tebou bude? Vyčerpane odložila šitie a podišla k stolu, kde stál lampáš. Jeho bohato zdobená medená schránka na ňu žmurkala očarujúcim svetlom. Keď sa ponorila do pôsobivého majstrovstva, s ktorým bolo opracované, naplnil ju rovnaký obdiv, ktorý pripravil o reč jej otca.

„Takže je to Škót.“ Zahĺbene na nej spočinuli matkine oči – sivé ako holuby, ktoré hniezdia pod ich odkvapmi. „Má vskutku zaujímavé meno. Znie dobre aj s Eden, aj s Elspeth.“

Hore Edeniným krkom sa zakrádalo teplo. *Eden... Ballantynová?* Počuť to takto spolu ju uvádzalo do rozpakov, no napriek tomu nemohla poprieť, že to málo, čo o tomto mužovi vedela, sa jej páčilo. Mal pekné meno, vedel napísať slušný list, bol štedro obdarený talentmi. Nie všetci učni boli takí požehnaní. No aj tak zašepkala: „Možnože je veľký ako stodola a chýbajú mu všetky zuby.“

Výnimočne sa aj matka zachichotala. „A možnože je pekný ako letný slnečný deň. Rozhodne je od neho veľkorysý, že poslal taký exkluzívny dar. Múdry to muž, čo si získa tvojho otca ešte skôr, ako preňho začne pracovať.“

Ale keď už raz začne, zotrvá? Eden zo seba vytisla rozorvaný výdych. „Zdá sa, že otec si nedokáže udržať učňa.“

„Nie je to chyba tvojho otca, že dvaja mládenci ušli,“ odvetila. „George White nebol pre obchod telesne stavaný. Bol taký chudý, že by ho prevrátil silnejší vietor. A čo sa týka Bartholemewa Edwardsa, hoci bol veľký ako stodola, inteligenciou sa nevyrovnal ani vší, ako sa vyjadрила tvoja sestra.“

„Otec vo vyhni potrebuje pomocníka.“

„To je pravda. Yorský okres sa rýchlo rozrastá a má len jedného schopného kováča.“ Ihla v matkinej istej ruke brázdila flanelovú tkaninu, zatiaľ čo ona sama vymenúvala fakty: „Otec starne a práca je ťažká. Elspeth má takmer dvadsaťjeden a ty máš devätnásť. Je čas – najvyšší čas – aby už jedna z vás bola aspoň zasnúbená.“

Zasnúbená. Už samotné slovo v Eden vyvolávalo zimomriavky. Muž – *manžel* – bol na ceste a ona ešte nikdy k žiadnemu nápadníkovi nepocítila čo i len drobné romantické chvenie... ani len dotyk mužskej dlane. „Tak teda dieťa rozhodne o našom osude.“

Matka prikývla. „Počula si otca. Ak sa dieťa narodí skôr, Silas Ballantyne sa zasnúbi s Elspeth. Ak nie, potom je tvoj. Na svete sú aj horšie veci ako dohodnuté manželstvo, dcérka.“

Keď Eden zodvihla zrak, všimla si, ako matkinou tvárou preletel tieň... akoby samu seba prichytila pri klamstve. Vyvolala táto súčasná nepríjemná situácia ďalšie bolestné spomienky? Eden sa v hlave vynorili hmlisté čriepky klebiet, ktoré v priebehu rokov počula o začiatkoch svojich rodičov – a bola v pokušení položiť otázky, ktoré sa predtým neodvážila. No povedala iba: „A vie tento muž – tento pán Ballantyne – že ho tu čaká nevesta?“

„Že sa má zosobášiť s jednou z vás?“ spýtala sa matka a nadvihla kypré plecيا. „Tvoj otec mu to ešte nepovedal, no učni pravdepodobne poznajú túto tradíciu.“

„Ja na také tradície nedbám.“

„Eden Rose!“ Matka zbledla pri dcérinom zriedkavom prejave neposlušnosti. „Je to Margaret Hunterová, kto plní tvoju hlavu tými buričskými názormi? Alebo snáď Jemma Greathusová požičovaním svojich kníh?“

„Nie, mama, ja sa len nechcem vydávať. Za nikoho.“

Matka sa na ňu dívala, akoby mala dve hlavy. „Tak po čom teda túžiš?“

Skúmavá otázka zaľala Eden do živého napriek tomu, že mala pripravenú odpoveď. *Túžim po niečom, čo je ďaleko od ťaživej atmosféry tohto domu, od otcovej prudkej a nelútostnej povahy, Elspethinej hašterivosti a nekonečnej monotónnosti mojich dní.*

Nedokázala to však vysloviť nahlas, kým na ňu matka hľadela, akoby bola zasvätená do skrytých tajov jej srdca a duše. Nikto sa nesmie dozvedieť jej tajomstvo. *Vôbec nik.* Najlepšie urobí, keď bude postupovať opatrne, až kým sa jej plán nezačne plniť. A modlíť sa, aby sa dieťa narodilo skôr, ako príde učeň.

Nasledujúce popoludnie stála Eden na lúke pri rybníku a snažila sa pozeráť na všetko očami cudzinca – Silasa Ballantyna – no pretože ona sa tu narodila a žila, bolo to ťažké. Teraz, začiatkom zimy, miestu chýbal pôvab. Príroda bola nanajvýš pustá. Tvorili ju trepotajúce sa duby a bresty, nízke kamenné ploty i pásik cesty v odtieňoch sivej.

Ešte aj rybník, ktorý krášľil blízku lúku, pripomínal skôr kaluž... bol rozbúrený dažďom, no chýbal mu jeho modrastý jas... bol prosto nudne šedý – ako všetko navôkol – a odzrkadľoval bezvýraznosť jej vnútra. Túžila po štipke farby... jej duša po nej takmer zmierala. Ale ani ona nebola iná – totálne nenápadná v žltkastom vlnenom kabáte, obnosených kožených topánkach a otrhanom čepci.

Pohľad jej zablúdil k malému kostolíku na kopci a jej predstavivosť doplnila to, čo za zasneženým svahom nemohla vidieť – blatistú cestu, ďalšie lúky a ploty, zopár fariem, potom drobnú osadu Elkhannah s mlynom, školou a hárskou drevených domčekov. York, ktorý bol oveľa väčšou a rušnejšou dedinou, sa rozprestieral hneď za ňou.

Hoci sa práve vrátila zo susedného veľkostatku Hope Rising, už ju to tam znova táhalo. Ešte aj teraz cítila na jazyku sýtu chuť

dovezeného čaju a hroziakových koláčikov – pozornosť od gazdinej domu, Margaret Hunterovej. Stretávala sa s Margaret každú nedeľu a spolu sa starali o potreby nájomcov, ktorí žili na pozemkoch patriacich Hope Risingu. Pri poslednom rátaní ich bolo len dvadsať, ale zdalo sa, že vždy niekto potrebuje košík alebo tonikum, pár rukavíc či láskavé slovo.

Eden sa poslednýkrát obzrela dolu cestičkou k veľkému domu a jej vnútro prenikla ohromná túžba. Elspeth tam však určite stojí a sleduje... pripravená pokarhať ju za jej pohľady.

„Na Hope Risingu nevidíš žiadnu chybu a na domove nič dobrého,“ roztrpčene jej raz povedala sestra.

Eden teraz uznala, že je to pravda. Vždy milovala každý centimeter zeme, ktorú vlastnili Greathouseovci – každý kopec, každý jej kúsok bohatý na drevo. Dokonca aj počas hlbkej zimy sa zdalo, že jej nič nechýba, ba že nie je ani len rozbahnená ako pozemok, na ktorom stojí ich vlastný príbytok. Dom z glazovanej tehly s manzardovou strechou, ktorá žiarila sýtou červenou, bol teplý ako rozpálený uhlík. A rovnaké boli všetky budovy, ktoré k nemu patrili a obklopovali ho – udiareň, ľadovňa, latrina a letná kuchyňa až po tehlový záhradný chodníček. Ešte aj brána s kvalitným špirálovitým kovaním akoby sa vysmievala zimnej bezútešnosti.

Hope Rising jej bol jedinou úľavou od pochmúrneho života. Aj za neprítomnosti pána Davida a jeho sesterníc jej stále pripadal veľkolepý. Od malička tu bola vítaná a predstavovala si, že je jednou z nich. Kuchárka jej tajne dávala cukrovinky... záhradník ju zasy-pával kvetmi... do gombíkovej dierky jej prostých šiat zakaždým vsunul pivóniu či ružu. Hlavný koniar, ktorý už dávno zomrel, ju nechával jazdiť na poníkovi, ktorý sa volal Tomkin. A starý pán Greathouse, hoci bol so svojimi zriedkavými úsmevmi a výbušnou povahou pre ňu vždy hádankou, dovolil svojmu synovcovi a dcéram, aby sa priatelili s ňou a Elspeth.

Nemohlo to však takto ostať navždy. Čas a postavenie ich rozdelili... Tri Greathouseové dievčatá odišli dokončiť školu, aby sa stali riadnymi filadelfskými dámami; kým David odcestoval do Anglicka a zapísal sa na exkluzívnu školu s názvom Eton. No

a Eden s Elspeth zostali doma, aby sa starali o každodenné záležitosti všedného života na yorskom vidieku.

Eden potlačila vyblednuté spomienky a sústredila zrak na hýľa, ktorý sedel na chvejúcom sa konáríku. Zišlo jej na um, že je na ňu asi zvláštny pohľad, keď tam tak nešťastne stojí pri rybníku. Ak by sa zrazu náhodou objavil učeň, pomyslel by si, že je bláznivá – alebo by ju pokladal za beznádejného rojka, rovnako ako Elspeth. Táto myšlienka ju popohnala po stromami lemovanej cestičke smerom k domu... ale ako kráčala, dostihla ju iná, väčšia starosť.

Kto sa stane manželkou Silasa Ballantyna?

Možnože nie je dôvod na obavy. Možno ani nedorazí. Stratí sa v lesoch voľakde medzi Yorkom a Filadelfiou. Alebo bude tretím učňom, ktorý od nich zuteká skôr, ako sa naplní jeho čas. Takmer sa jej z takého uvažovania zatočila hlava... akoby na rybníku príliš dlho opisovala nekonečné kruhy na korčuliach, presne ako to robila v detstve.

Keď už bola v polovici zľadovatenej lúky, začal padať sneh a jemne poprášil jej ošúchanú pelerínu. Eden užasla. Ach, keby tak sneh zaodel krajinu ako nevestu! Keď učeň príde, jediný domov, aký kedy poznala, bude vyzerat' čarovne. Nie úboho.

II

Mnoho môže byť zo škóta, ak sa podchyti mladý.

(Samuel Johnson)

Zimná príroda pripomínala starca – alebo úbožiaka, akým je on sám – usúdil Silas Ballantyne. Plná ostrých hrán a vycivených pustých miest, ktoré nie sú nikdy dostatočne pohodlné či pokojné. Ale jemu nechýbala duchaprítomnosť pre prípad, že by ho premohla sebaľútosť. Vlastnil určité prostriedky... husle i víziu. A v priebehu dvoch dní precestoval takmer päťdesiat míľ, pričom mu do Yorku chýba už len tridsať. Ak by bol na seba tvrdší, mohol by tam byť už na druhý deň, ale jeho valach sa správal, akoby ho boleli nohy... a potom začal padať sneh, najprv sypký ako múčny poprašok, vzápätí hustý ako husie perie.

Zaškútil do žiary súmraku a v diaľke zbadal svetlo – odpoveď na jeho modlitby. Keď zacítil vôňu obhoreného dreva a pečeného chleba, stiahlo mu žalúdok. Čo by dal za kus posúcha a miskú baranieho guláša! Spomienka na domov v Škótsku zintenzívnela a zmenila sa na melanchóliu, preto ju rýchlo odohnal a chopil sa vznešenejšej myšlienky. *Pán dal, Pán vzal, nech je Pánovo meno zvelebené.* Dnes večer sa Všemohúci ukázal ako Boh, ktorý dáva... a Silas mu ďakoval ešte skôr, ako uvidel farebný nápis trepotáť vo vzdúvajúcim sa vetre.

Hostinec U vychádzajúceho slnka. Na hony vzdialený od krčmy U muža zavaleného starosťami, ktorú často navštevoval na Spruce Street vo Filadelfii. Každú nedeľu si tam dával pečenú šunku s hroziakovou omáčkou a kalvados, čo bolo jeho jediné výdatné jedlo v týždni. Teraz mu do nosa udrela vôňa opekaných sladkých zemiakov a husi a ešte voľačo iné, čo nevedel pomenovať – alebo si nemohol dovoliť. Na vchodových dverách bol klincom pribitý reklamný leták, ktorý si s iróniou prečítal. Nie všetky hostince boli také, za aké sa vydávali – rovnako ako ani ľudia. *K hosťom je nutné správať sa láskavo a srdečne, musia dostať poriadne jedlo a všetky posteľe, okná, nádoby a riad musia byť v dobrom stave.*

Unavený a v pokušení uviazal Horatia k žrdi pred hostincom a vstúpil do veľkej zadymenej miestnosti, ktorá praskala vo švíkoch a kde kocky pri hracích stoloch hrkali ako kosti mŕtvych. Plecia mal pod váhou svojich dvoch torieb mierne ohnuté, v ruke držal pušku, no prvé, čo mu zišlo na um, bolo, že potrebuje ustájniť koňa.

„Ako sa darí, cudzinec?“ spoza doškrabaného pultu k nemu zaburácal hlas a prehlušil okolitý lomoz.

„Celkom dobre,“ odpovedal Silas a otočil sa tým smerom. „Potrebujem, aby sa niekto postaral o môjho chromého koňa.“

Chlap v zástere kývnutím a hvizdnutím privolal sluhu, potom sa k nemu sklonil, aby si vypočul, čo mu chlapec šepká do ucha. Zachmúrene sa vyrovnal. „Stajňa je v tento zasnežený večer skoro taká plná ako krčma. Čo ešte budeš potrebovať?“

„Mám nejaké peniaze,“ priznal Silas, „no najradšej by som azda bol, keby bolo postarané o môjho koňa.“

Šilingy zazvonili na pulte a zmizli v jednom z mnohých záhybov mužovho odevu. Bol obrovský – veľký ako lodná plachta... alebo sa mu tak aspoň zdalo. Silas sa snažil necivieť. Ustúpil nabok práve vo chvíli, keď sa za ním roztvorili dvere a dnu vstúpila družina.

Ako prvý vošiel džentlmen... a za ním tri ženy. Jeho klobúk z bobrej kože bol pokrytý zamrznutým snehom, skvostné farebné dámske plášte vyzerali rovnako. Trojica žien zízala na Silasa spod